

*25 de setembre de 2025. Església del Sagrat Cor. Barcelona
Eucaristia d'inici de curs a la Plataforma Apostòlica de Catalunya
Homilia*

Com altres anys comencem el curs fixant la mirada en l'estimat i familiar patró de la Companyia de Jesús de Catalunya, Pere Claver. El nostre sant pot orientar el nostre esperit i la nostra mirada en començar les activitats del curs. Pere Claver, que en la seva professió religiosa, davant Déu, es va lliurar com a "esclau dels esclaus per sempre", ens recorda que la nostra missió és viure una fe empeltada de justícia, una fe en l'opció pels pobres. Però aquest compromís arrelat en el seu amor a Déu, no era simplement per a Pere Claver una exigència moral, rígida i feixuga, sinó una gràcia, la de participar en la vida i obra de Jesús, pobre i humil, "ple del poder de l'Esperit", que l'envià "a portar la bona nova als pobres". Així, esperem que l'activitat que comencem, com l'activitat de Pere, serà per a nosaltres font de vida i d'esperança, segons les paraules de l'Isaïes que hem escoltat: "com la llum del matí" i "claror com la del migdia".

Aquest curs comença la posada en marxa d'un nou projecte apostòlic que ha de guiar-nos fins el 2030. Totes les persones aquí presents som cridades a participar-hi: tant si treballem en obres o institucions de la Companyia com si treballem en altres llocs o vivim el nostre compromís cristià de manera individual i personal. Tothom, però, està dins l'àmbit de la família ignasiana, tots inspirats i moguts per l'esperit ignasià de cercar i trobar Déu en totes les coses, a tot arreu.

El nou projecte apostòlic té quatre punts cardinals, quatre "opcions apostòliques":

- Ajudar les persones a viure una experiència de Déu, el Déu, Pare misericordiós, una fe que implica la justícia.
- Renovar l'acció social per la justícia ecològica, amb la mirada posada en els pobres.
- Enfortir la col·laboració en la missió de jesuïtes i laïcat, dins de l'Església sinodal.
- Progressar en la pràctica del discerniment, necessari per a escoltar la novetat de Déu en el nostre món.

El projecte és ambiciós, però el Senyor espera que serem "promptes i diligents" a escoltar la seva crida i a respondre-hi. Proposo unes senzilles consideracions a la llum de la Paraula de Déu i al voltant de la taula de l'eucaristia.

Primer, *el nostre projecte és una missió que ve de l'Esperit*. Per això, podem fer front a les dificultats i pors possibles davant d'un propòsit gran com el nostre. Pensem que cadascú de nosaltres per la fe és una persona enviada pel Crist i, a més, compta amb l'Esperit que il·lumina i dona força: "Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres... Rebeu l'Esperit Sant" (Jn 20,21-22). Se'ns crida a participar en una obra de la qual la iniciativa i la força ve de l'Esperit i no pas en una simple programació estratègica. Això ens motiva per a lliurar-nos amb empena i generositat a la pròpia tasca i a fer front

*25 de setembre de 2025. Església del Sagrat Cor. Barcelona
Eucaristia d'inici de curs a la Plataforma Apostòlica de Catalunya
Homilia*

a les pors que ens puguin assetjar. Em sento superada o superat per l'objectiu que pretenem? Tinc por de no saber col·laborar? No acabo de saber quina és la missió meva particular específica? Però Jesús ens diu: No tingueu por, jo us envio "el Defensor, l'Esperit Sant" (Jn 14,26).

Segon. Viure el projecte apostòlic amb esperit sinodal. El projecte apostòlic s'ha de realitzar en un temps en què l'Església va esdevenint sinodal. Cal, doncs, sintonitzar de fet amb aquest esperit sinodal. Tothom, com a col·laboradores o col·laboradors és bo que anem fent el pas a sentir-nos membres d'un cos en el qual, segons la imatge de sant Pau, tots en som responsables i hi som necessaris. Però això és una interpel·lació, a més de ser persones bones professionals competents, a aprofundir la nostra experiència personal i irreplicable de fe, a sentir-se Església, i en el nostre cas, a ser cadascú membre corresponsable d'una obra o d'un projecte apostòlic. La sinodalitat que és la marca de l'Església en el futur, es fonamenta en cristianes i cristians convençuts i corresponsables. La pràctica dels Exercicis Espirituals, que són l'ànima de la missió ignasiana, és un recurs inestimable que ens ha d'ajudar a progressar en aquesta vida cristiana madura i responsable.

Tercer. Concentració creativa. La reducció de recursos, sobre tot humans, ha obligat aquests darrers anys, a deixar institucions, projectes o llocs de missió. I, tot l'explicable que és el dol per haver d'abandonar missions o activitats, i també persones estimades, hem de viure amb il·lusió i entrega les iniciatives apostòliques en les quals ens concentrem. Perquè, no és que abandonem, sinó que ens concentrem allà on ens crida el Senyor en la situació actual. Però això sí, aquesta concentració apostòlica en determinats llocs i projectes, alguns d'ells nous, ha de ser creativa, perquè Déu és novetat i el canvi d'època que vivim ens obliga a estar atents a l'Esperit Creador, que fa que "els joves tinguin visions i els vells somnis" (Ac 2,17). Una fidelitat creativa, s'ha repetit abastament. Creativitat expansiva, sense tancar-nos en un espai reduït, a vegades confortable, sinó oberts, membres d'una Església en sortida, com ens insistia el papa Francesc. Per exemple, ¿com podríem ser ara veritablement cristians i ignasians si no sentíssim el dolor de Gaza i aquest dolor no ens impulsés a moure'ns i aportar ni que sigui un granet de sorra per a combatre tanta injustícia i alleugerir tan sofriment?

Quart. Discerniment. En el projecte de Província s'insisteix òbviament en la necessitat del discerniment, que és com dir que cal conrear la mistagògia o pedagogia espiritual ignasiana. Precisament ara fa cinc cents anys, el pelegrí Ignasi de Loiola recorria aquests carrers de Barcelona, pregant en temples i visitant famílies, rebent classes de llatí, esforçant-se a ajudar a la reforma d'alguns monestirs. Des del 1524 al 1526. I sempre l'acompanyava una pregunta que l'arrossegava en tornar de Terra Santa: "què he de fer"? Ell, que només volia servir a Déu ajudant els altres, tractava de trobar la manera

*25 de setembre de 2025. Església del Sagrat Cor. Barcelona
Eucaristia d'inici de curs a la Plataforma Apostòlica de Catalunya
Homilia*

de concretar aquest desig profund de la seva vida. Ignasi, doncs, és un bon guia en la missió que les persones aquí reunides emprenem. En les nostres tasques diferents, a l'hora de concretar un projecte apostòlic general, a l'hora de respondre a nous reptes, a situacions de persones i llocs particulars, ens preguntarem, com Ignasi "què he de fer"? què hem de fer? Doncs bé, en la pedagogia espiritual ignasiana, fruit de l'experiència personal del sant, hi trobarem un ajut potent. I, com que del que es tracta és de fer el que Déu vol, és a Déu a qui hem de recórrer especialment. Podem, doncs, començar la tasca d'aquest curs amb l'oració amb la qual Ignasi acabava les seves cartes: "Que Déu ens doni la seva gràcia perquè sentim la seva voluntat i l'acomplim enterament". Que aquesta pregària segueixi acompanyant-nos al llarg d'aquests anys, en la execució del projecte apostòlic. I sempre amb la paciència del pagès que sap esperar que l'espiga brolli i maduri, com ens ensenya Jesús.

Cinquè. El projecte o la missió, és una gràcia i una font de joia. Hem escoltat en la primera lectura: "Comparteix el teu pa amb els qui passen fam, acull a casa teva els pobres vagabunds, si algú no té roba, vesteix-lo; no els defugis, que son germans teus. Llavors esclatarà en la teva vida una llum com la del matí..., el teu capvespre serà clar com el migdia". En aquesta eucaristia podem demanar al Senyor que visquem la missió que aquest curs emprenem com aquesta gràcia lluminosa que ens omple de joia i ens mobilitza. Acabo, doncs, amb unes inspirades paraules del projecte apostòlic, que uneixen la consciència de la nostra fragilitat amb l'agraïment per la missió que se'ns confia. Unes paraules que ens han d'esperonar: Som "conscients de la nostra fragilitat, però amb un agraïment profund a Déu per la seva invitació a treballar amb Ell, a ser agents d'esperança en les fronteres del nostre temps i a viure una fe que obra la justícia i una justícia que transparenta la fe" (41).

Josep M. Rambla Blanch, SJ